

Antonius van Padua 10-02-2019

+ Welkom op deze vijfde zondag door het jaar. De eerste regel die al zingend in deze viering klonk, luidt: ‘Mensen, wij zijn geroepen om te leven!’ ‘Geroepen om te leven!’ (Ja, met een uitroep teken er achter). Toen ik die zin tot me liet doordringen, werd de betekenis ervan me niet onmiddellijk duidelijk. Ja, ik ben verwekt en in het leven gekomen en dus leef ik. Zo eenvoudig kan het zijn. Maar geroepen? Wie heeft mij geroepen? En om te leven? Gaat dat dan niet vanzelf? Is leven niet een logisch gevolg van mijn geboorte? Dat zijn vragen. Rond die vragen zijn wij hier bij elkaar. Omdat er meer is dan oorzaak en gevolg. Leven lijkt meer te zijn dan een automatisme. Om niet alleen maar geleefd te worden, komen wij bij elkaar rond brood en wijn en rond het woord van de schrift. Niet om zomaar dóór te leven, maar om datgene wat we zijn te doorléven. Wij zijn niet slechts in het leven gezet, maar geroepen om te leven. Laten we daar even bij stilstaan en dan dat besef voeden door met het koor mee te gaan in het gebed ‘Heer, ontferm U’.

Heer ontferm U - Lofzang

Gebed

Eeuwige, wij bidden U, wek ons steeds opnieuw tot leven. Laat ons beseffen dat ons bestaan een gave is die wij van U ontvangen en aan U teruggeven. Amen

Jesaja 6:1-8 Lucas 5:1-11

Overweging

In de lezingen luisterden wij naar een verslag van twee verbijsterende gebeurtenissen. Het verbijsterende heeft allereerst betrekking op tastbare dingen: de tempel met wat zich daarin bevindt en een vissersboot met zijn netten. De tempel en de boot zijn plekken waar iets ongehoords gebeurt. In de tempel zijn Serafs, vurige engelen, die zo hard roepen dat de deurpinnen in de dorpels schudden en de tempel zich vult met rook. In de netten van de boot zwemt zulk een massa vissen binnen dat ze haast scheuren en de boot bijna zinkt. Wat daar gebeurt is buiten proportie.

De mensen die dit meemaken zijn dan ook met verbijstering geslagen. Ze zijn ontregeld door wat hen overkomt. Jesaja, in de tempel, schreeuwt het uit: ‘wee mij! Wat zou ik nog kunnen vertellen nu ik hiervan getuige ben geweest. Dit gaat mij te boven. Ik heb onreine lippen.’ En Simon Petrus: ‘nu ik zie wat u doet, Jezus, ga weg van mij – ik ben een zondig mens.’ De overweldigende gebeurtenissen van buiten komen rechtstreeks binnen en roepen de ervaring

op: 'ik ben nergens'. Als ik dit allemaal zie – wie ben ik dan om in de nabijheid van God te leven? Maar Jesaja en Simon Petrus krijgen antwoord en antwoorden zelf ook.

Het antwoord aan Jesaja luidt: 'ik reinig je lippen, spreek vrijuit'. Het antwoord aan Simon Petrus: 'Ben niet bang. Die visvangst is nog niks. Jij zult mensen vangen.'

En vervolgens het antwoord van Jesaja: 'Hier ben ik, eindelijk klaar – stuur mij'. Het antwoord van Simon Petrus is een daad: 'Ze lieten hun boten en alles achter en volgden hem'.

Twee roepingsverhalen van twee groten uit de geschiedenis van God met de mensen. Heel kort verteld, maar met een inwerking en een draagwijdte waarmee twee levensboeken worden gevuld. Inderdaad, het gaat niet om kleine dingen; het ontdekken van de persoonlijke roeping is een levenswerk. Het is een proces van kijken, horen, schrikken, aangetrokken worden en weigeren, Dat is werkelijk iets anders dan op de automatische piloot door het leven gaan. Bij Jesaja en Simon Petrus worden al hun zintuigen op de proef gesteld. Er is het oorverdovende lawaai van de Serafs, er is hun adembenemende rook. Er is de oogverblindende schittering van de vissen die de netten binnen zwemmen.

Als Jesaja en Simon Petrus al op de automatische piloot leefden, worden ze er heftig van af gehaald. Weg is het leven waarin je niet hoeft na te denken. Weg is de gedachte 'er gebeurt wat er gebeurt – na mij de zondvloed'. Weg is de gebaande gang door het leven. Weg is het dictaat van de gewoonte. Weg is het klakkeloos volgen van de mode en de trend van de dag.

Leven is ingewikkelder dan de regelmatige afwikkeling van uren, weken, maanden, jaren. Het zorgt zelf voor reuring en beroering. Wij kunnen worden opgeschrikt door de dood van een geliefde, door ontrouw en ongeluk. We kunnen ook worden opgeschrikt door de geboorte van een nieuw leven, door een ontmoeting, door een onverwachte meevaller. Het leven bedient ons met goed en met kwaad. Het verstoort voortdurend de route van de automatisch piloot.

Roeping? Wij worden steeds opnieuw geroepen. Houd je zintuigen open. Jesaja en Simon Petrus zijn ons vandaag tot voorbeeld. Zij schrikken enorm van wat hen overkomt, maar ze lopen niet weg. Ze verstaan tenslotte de boodschap en gaan vertrouwen op de kracht die in hen leeft. Ze zijn geroepen. Ze laten zich sturen om met gereinigde lippen in te staan voor waarheid, om met achterlating van eigenbelang zich metterdaad in te zetten voor andere mensen.

Zij zijn geroepen om te leven!

Na het ontsteken van de wierook:

Met het branden van deze wierook en met het ontsteken van het licht van zijn doopkaars gedenken wij het leven van Bob Leonards, zoon van Leny en Gerard Leonards, die op 42 jarige leeftijd is overleden

Leny steekt doopkaars van Bob aan

Koor zingt 'Heer, ontferm U

VOORBEDE

Wij vertrouwen onze gebeden toe aan God die ons roept
En bidden om ontvankelijkheid voor zijn roepend woord,
Laat ons zingend bidden

Dat wij groeien in opmerkzaamheid voor dat wat onze wereld dient.
Dat onze ogen opengaan voor wat recht en onrecht is,
Dat wij geïnspireerd worden door de levenskracht die werkte in Jesaja en in Simon Petrus.
Laat ons zingend bidden

Dat wij, samen met allen die op God vertrouwen,
Niet bang zijn
Om te getuigen van de hoop die in ons leeft.
Laat ons zingend bidden